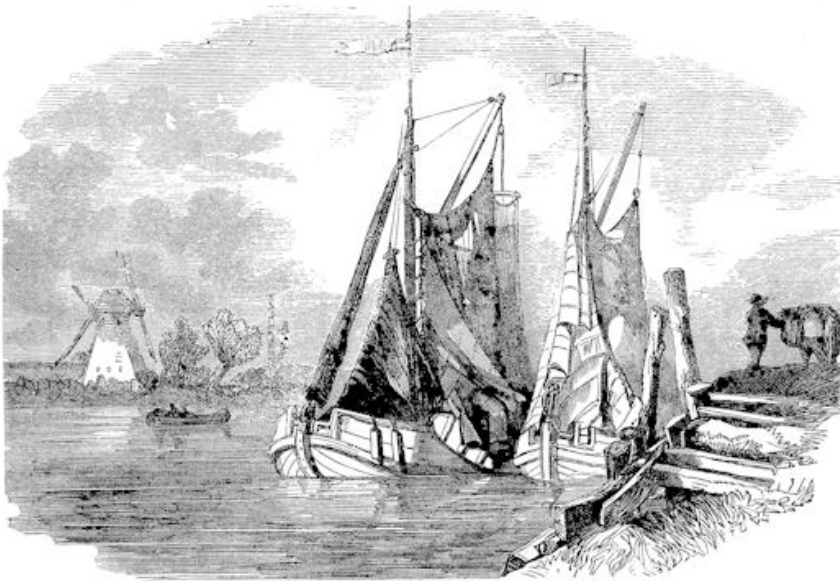

ZOMER - AVOND.

Hoe stil is 't in dit lieflijk oord,
Verlicht door zachte zonnestralen,
Een stilte die het hart bekoort,
Na 't zonnetje ter kim zal dalen.

Hoe schoon is alles om mij heen,
Geen windje komt die rust verstoren,
Het vogeltje is 't maar alleen,
Dat nog in 't loover zich doet hooren.

Die lage molen in 't verheest,
Bij nederige wilgenboomen,
Schaadt aan 't zoo vredig landschap niet,
Bij 't water dat er langs mag stroomen.

Dat stille water aan mijn voet,
Waarin zich de avondgloed weerspiegelt,
Wordt door het koeltje blij begroet,
Die 't scheepjen langs zijn oevers wiegelt.

O blijf mij bij, stil, vriendlijk oord,
Haast derft zij 't licht des hemelstralen,
Maar 's levens zin in 's Vaders Woord,
Zal voor Gods kinderen nimmer dalen.

Hoe schoon zijn al uw werken, Heer!
Mogt maar U meer uw schepsel loven,
Ook ik moet leven tot uw eer,
Als 't zegel van een vast gelooven.

O, in die heerlijke natuur
Mag mij geen wereldsche onrust kwellen,
Uw liefde heiligt mij dit uur,
Al moet een traan in 't oog mij zwellen.

Mijn blik, waar hij hier staart in 't rond,
Ziet U, mijn God, ziet U als Vader,
Mijn hart, vernieuwd in uw verbond,
Komt zelf zich offrend hier U nader.

'k Voel in de kruis smart van uw Zoon,
Op 't inisgt mij met U verbonden,
En deelgenoot van 's levenskroon,
Voor mij ook dood en graf verstonen.

ANNA.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

APRIL. — DERDE WEEK.

Verschijning aan Maria Magdalena.

Joh. 20: 1—18.

Vs. 1. Johannes noemt alleen Maria Magdalena, niet om de andere vrouwen te verzwijgen; maar hij noemt deze niet, omdat Maria hoofdpersoon is der door hem te verhalen verschijning. Johannes, wien 't vooral te doen is om «de heerlijkheid van het vleesch geworden Woord, eene heerlijkheid als van den Eengeborene des Vaders» te doen uitkomen, kiest daartoe zijne stof op eigene wijs. Jezus' verschijning aan Maria en Thomas spreken zoo innig tot het hart, en doen in Jezus' liefde des Vaders liefde kennen.

Vs. 2. Reeds op het zien van het open graf keerde Maria ijlings terug. Bij Petrus en Johannes zocht zij bemoeiding en hulp. Geene gedachte van opstanding spreidt een lichtstraal in haar liefhebbend hart; wegneming des lijks is alles wat zij weet te vermoeden. Hoe kortzigtig zijn wij vaak, waar het er op aankomt Gods weg te zien! Als Maria zijn zoo ligt onze gedachten enkel bij menschen bepaald en op menschenwerk gerigt, en terwijl wij hunne magt, wraak en zegepraal vreezen, heeft de Oppermagtige zich reeds verheerlijkt in wonderen, welke ons in Psalmen zouden doen juichen, als maar klein geloof ons niet blind maakte voor de heerlijkheid onzes Gods.

Vs. 3—10. Petrus en Johannes verkeerden gewis ieder met eigene gedachten bij het graf.

gaande noz niet, dat de Heer van de dooden moest opstaan. Petrus kon dus slechts eene nieuwe uitkomst van menschenboosheid zien, waarvoor hij zoo lafhartig geweken was, nadat hij beloofde voor niets te zullen wijken. Johannes kon zien en gelooven. Het kunnen gelooven vereischt eene zekere mate van kalme des gemoeds. Zoodra en zoolang de oppervlakte van ons hart beroerd en troebel is door onreine of angstige beweging, kan ons binnenste geen spiegel der waarheid zijn. Johannes zag de orde in het graf en besefte, dat er geen roof was gepleegd. Die orde, niet eens vijands werk, kon ook niet het werk eens vriends wezen; hier was eene hooger hand voor het oog des geloofs zichtbaar. Johannes geloofde, dat zijn Heer van de dooden was opgestaan.

Vs. 11—18. Maria was na haar haastig keeren tot Johannes en Petrus langzaam tot het ledig graf teruggegaan. Wat zij daar doen ging, had zij welligt zelve niet weten te zeggen. Het graf was ledig..... maar toch het was de plaats waar de Heer had gerust. Wonderbaar is de magt van het liefhebbend hart. Waar het koel verstand niets aanschouwt, niets gevoelen doet, daar is een rotsklomp nog magtig het hart geheel in de wereld zijner meest geliefkoosde gedachten te verplaatsen. Maria ging naar het graf om in het verleden terug te leven, om door hare tranen heen nogmaals te smaken wat haar had zalig gemaakt. Zoo kwam zij nader en nader, eindelijk tot in het graf, en zag daar engelen. Liefde deed haar aan een rotssteen de aanschouwing van een gansch zielsleven vastknoopen, en toch maakte droefheid haar voor engelenheerlijkheid blind. Raadselachtig is ons wezen. Bevlengeld door geestesmagt en tegelijk gebonden en geblinddoekt door het vleesch. Zelfs de toon van der engelen stem maakt Maria niet tot bewondering wakker, en zoo ook ziet

zij in den Verrezenen zelve slechts den hovenier, omdat éene gedachte geheel haar denkvermogen overheerscht: «zij hebben mijnen Heer weggenomen.» Hoe onmedelijgend zijn wij vaak met anderer ongelof; alleen kwaden wil ziende, waar smart of eenige andere aandoening met looden hand op des ongeloovigen zieleleven drukt. Wanneer wij meer voor elkander baden, hoevel minder magt zou de vijand onzer ziele hebben, om de gedachten des menschen gevankelijk weg te leiden, dan door ons gebed en door onze liefde als een bolwerk omringd.

De dofheid en rouw, die voor engelenglans blind, voor engelenstem doof waren, Jezus kon ze ontkerken met één enkel woord. Op zijn «Maria» is de treurende bevrijd, angsten en ongelof zijn geweken, en in haar enkel «Rabbouni» spreekt de overstelpheld der zaligste vreugde zich uit.

Gewetenregisters waren en zijn altijd met hun eigen schibboleth in de weer. Wat distelbed hebben zij al niet voor eenvoudigen gespreid, om toch als door eene pijnbank zeker te zijn, dat hun geloofstempel niet zou verloren gaan in de wereld. Maar waar gaf de wetenschap eene confessie aan Maria's Rabbouni gelijk? Al hadden wij een geloof, dat door zijne logische magt bergen van twijfel verzette, en uit ons hart kan dat Rabbouni niet opwelen, dan mist ons geloof het hart, dat het tot levend en vruchtbaar geloof maakt.

Hoe gaarne had de zin, die Maria zoo aan het ledig graf deed hechten, haar den Meester doen aangrijpen, om zijne voeten te kussen met hartstogtelijke geestvervoering! Niet alzo. Zoo mag niet onze betrekking tot Jezus wezen. Onze geestelijke betrekking tot Hem moet zich kenmerken door koninklijke zelfbeheersching en priesterlijke offervaardigheid. Jezus aan te raken — zinnelijk met Hem verbonden te zijn begeert onze ziel, maar «zalig» zegt de Heer, «die niet zullen gezien (of getast) hebben en nogtans gelooven.»

APRIL. — VIERDE WEEK.

De Emmaüsgangers. Luk. 24: 13—35.

(Mark. 16: 12, 13.)

Vs. 13. Zestig stadiën rekent men op ruim twee uur gaans.

Twee van Jezus' discipelen keerden op den derden dag naar Emmaüs terug. De laatste termijn van hun hopen was bereikt. Hoe spoedig was dit bij hen en doorgaans bij elk onzer het geval, en terwijl wij hoopeloosheid ge-regtvaardigd rekenen, is reeds de zonne des heils boven de kimmen.

Hopen de Emmaüsgangers ook niet meer, toch kunnen zij niet nalaten te spreken van hetgeen zoolang hun naast aan het hart lag. Was er gevaar om dit in 't openbaar te doen, zij bekwamen zich over zulk een gevaar niet. Slechts éene zaak vermogen zij niet, te zwijgen van Hem, dien zij hebben liefgehad.

«Ik zal u geene wezen laten,» sprak Jezus vóór zijn heengaan. Thans verklaart Hij met der daad de meening van deze zijne woorden. Naar eigen schatting zijn de Emmaüsgangers alleen op den weg, — alleen zonder dat iemand zich over hen bekommerd, — alleen en vergeten..... en de Heer is nabij, en nevens hen. Zoo is en doet nog de Getrouwe. «Nooit alleen» is de schoone en ware leus des geloofs.

Zelve moeten de Emmaüsgangers hunnen kranken toestand openbaren, en daarna te dieper te gevoelen, hoe anders en beter het met hen had kunnen zijn. Zelve moeten zij al hunne armoede zichtbaar maken, om daardoor te ontvankelijker te worden voor het vertroostend onderwijs. Ook werden hunne harten brandende in hen toen Jezus sprak, toen Hij hen de gansche Schrift doorleide, om het volle Messiasbeeld en geheel den raad Gods te zien, te zien: «hoe de Christus door lijden in heerlijkheid moest ingaan.» Hoe kan de wensch in ons opkomen: «och, ware ook deze rede van Jezus ons bewaard gebleven.» Weinig zou haar letter ons baten, en als de Geest van Christus in ons is, dan leest onze geest in het Woord Gods den openbaringsgang van het Messias-evangelie, dan zien wij het koninkrijk Gods komen, nader en naderbij, totdat wij met Petrus als vrucht van 's Vaders ontlekkende genade nitroepen: «Heer, Gij zijt de Zoon des levenden Gods.»

Het brandend hart kan Hem, die dat vuur der hemelse blijdschap ontstak, niet missen. Zoo dwingen de Emmaüsgangers den Heer bij hen te blijven. Hoe werd hun dwingen beloofd! Als den vereerden gast de eereplaats en de rang van gastheer zijn gegeven, vallen hun de schellen van de oogen. Maar nu ook is de Heer verdwenen. Zoo moesten zij, zoo moeten wij leeren genoeg te hebben aan hetgeen de Heer geven wil. Hij komt en scheidt ter rechter ure. Hij verlaat ons niet voordat Hij in ons een werk, het geloof, volbragt heeft. Dan hebben wij ons talent en na den arbeid en strijd het genot.... werken en worstelen worden door dankbaarheid zoet.